

Frå redaktøren

1 Norsk språk i Norsk Lingvistisk Tidsskrift

Ei viktig sak for meg som redaktør er at artiklane skal vere skrivne på norsk. Det er mange utanlandske lingvistar som har spurt meg om kvifor eg har dette synet. Då svarar eg at som lingvist likar eg språkmangfald. Dersom ikkje vi sjølve skjønner at slikt mangfald krev levande bruk av eit språk, kven skal då skjøne det? Det er òg andre grunnar:

- Vi ønskjer ikkje å miste evna til å snakke om faget vårt på språket vårt. Dersom vi ikkje skriv på norsk, vil vi snart miste terminologien som kan gjere det mogleg, og vi blir tvungne over på det store framand-språket i vår del av verda. Dette ville vore eit domenetap vi som språkfolk ikkje kunne ha vore stolte av.
- Vi ønskjer å kunne skrive på eit språk der vi har nyansar og idiomatikk. Sjølv om vi ikkje er store diktarar, er det mi tru at vi skriv betre på det språket vi har snakka heile livet og lært skriftleg gjennom mange år på skulen, enn det vi klarar å produsere på framande språk. Å skrive på norsk er difor ei gåve til oss sjølv.
- Det er lettare for oss og ikkje minst for unge studentar å skjøne kva kollegaer skriv når dei bruker norsk.
- Dersom vi skriv om norsk, er det ei pinsam oppleving å gjere dette på noko anna enn norsk. Vi vert tvungne til å skrive glossar for dei ein-skilde orda og omsetjingar, og må utelate illustrerande eksempel av di dei store eksempla med glossane og omsetjingane tek for mykje plass. Slik går vi òg glipp av fleire variantar og faktorar som vi gjerne elles ville ha diskutert.
- Sjølv om Norsk Lingvistisk Tidsskrift er eit fagtidsskrift, ser vi at artikkelforfattarane gjerne gjer dei teoretiske aspekta noko meir allmenne og mindre detaljrike enn om dei hadde vore prenta i utanlandske spesialtidsskrift. Årsaka er vel at dei veit at fagpublikummet er mindre

her heime, slik at om ein vil at artikkelen skal verte lesen, så må ein gjere det på denne måten. Det er ein god ting.

- Universiteta og høgskulane i Noreg har ei positiv haldning til parallellpublisering, altså at ein publiserer om same forskingsresultat på norsk og eit framandspråk. Sidan publikummet er forskjellig heime og ute, vert ikkje artiklane heilt like; publikummet har ulik bakgrunn for ulike delar av temaa, enten det gjeld det teoretiske rammeverket eller dei språklege delane.
- Allmenta har enklare tilgang til emna vi skriv om når dei er skrivne på norsk. Og sidan allmenta er interessert i språk, er tidsskrift på norsk ei gåve til dei. For oss som er løna av skattebetalaranes pengar, er dette ein fin effekt.
- Signaleffekten andsynes lesarane er særst viktig. Norsk er meir enn bra nok, ja, best, når vi skal formidle forskinga vår til andre norske språkfolk. I ei tid då eit stort framandspråk for mange er det gjævaste sjølv her heime, har det mykje å seie at vi held fast på det språket vi kjenner best, og hjelper til å utvikle det til ei ljøs framtid.

Ut frå det eg har skrive ovanfor, må somme av dykk undre seg over kvifor så mange av artiklane i denne utgåva likevel er på engelsk. Når det gjeld bokomtalane, er det slik at dei som er på engelsk, er skrivne av utlendingar utanfor Noreg. Bokmeldingar er så viktige at eg set pris på at fagfolk vel å skrive dei for oss. I det norske teljekantsystemet tel ikkje bokmeldingar like mykje som andre fagartiklar og norske fagfolk må difor gjere dette arbeidet av di dei veit kor viktig det er, noko ikkje alle vel å gjere. Difor er eg glad når lingvistar frå utlandet kjem i tillegg til dei norske, og slik er med og aukar det totale talet på bokmeldingar. Fagartiklane er skrivne av ein utlending, ein som har skrive ein kommentar om eitt særskilt verk, medan ein er på norsk. I framtida vonar eg at vi får fleire artiklar på norsk (eventuelt svensk eller dansk).

2 Fagfolk som skal takkast i 2016, aksept-statistikk og bokmeldingar

Eg er særst nøgd med at så mange vel å sende inn manuskript til NLT.

Den einaste måten vi kan sikre at Norsk Lingvistisk Tidsskrift held oppe den høge vitskaplege standarden, er at lingvistar tek på seg å vurdere artiklane som kjem inn til tidsskriftet. Fagfellene er anonyme for den einskilde artikkel-

forfatternen, men på slutten av året er det rett å takke dei for fagfellevurderingane dei har gjort. Dei er nemnde i alfabetisk rekkefylgje:

Elisabet Engdahl (GU, Göteborg), Hans-Olav Enger (UiO), Ingrid Lossius Falkum (UiO), Hilde Hasselgård (UiO), Marit Julien (LU, Lund), Jon Gunnar Jørgensen (UiO), Terje Lohndal (NTNU), Helge Lødrup (UiO), Toril Opsahl (UiO), Andreas Sveen (UiO), Åshild Søfteland (HiØ), Øystein Alexander Vangsnes (UiT), Marit Westergaard (UiT), Anna-Lena Wiklund (LU, Lund) og Tor Anders Åfarli (NTNU).

Det kom inn til saman elleve artiklar til tidsskriftet, av dei vart seks godkjende for publisering. Det var ymse grunnar til at det var fem som ikkje kom med, det dreia seg om kvalitet, relevans og språk.

Til slutt vil eg seie at dersom nokon har lyst til å melde ei bok dei har lyst til å lese, kan dei seie frå til meg, så kan eg skaffe eit bokmeldareksempel. Den som melder ei bok, får ho til odel og eige, så det vert minst tre fluger i ein smekk: leseopplevinga, sjølve boka og ein publisasjon i Norsk Lingvistisk Tidsskrift.

Blindern, 1. desember 2016,
Janne Bondi Johannessen